

Zjutraj, ko se Nilov prebudi, je imel hudo mrzlico. Iznebil se je ni ves teden. To je pri njem napravilo blagodejno reakcijo. Nilovu se je povrnil večji notranji mir in samozatajevanje. Čudil se je sedaj svojemu postopanju, ko je prečital na mizi pozabljeni listek . . .

In od tedaj Nilov tudi v svojih spisih ni zapisal več besede »prekrasno« . . .

(Prevedel A. B.)

Ljubica, nič se ne jokaj . . !

Ljubica, nič se ne jokaj.
škoda za tvoje oči;
nič ne glej v blede mi lice,
ven se v življenje ozri!

Ljubica, nič ne prisegaj,
da me ne zabiš nikdar,
saj ti si mlada še, mlada,
sije življenja ti žar.

Klinčki vonjajo na vrtu,
slak na hladnici cveti . . .
Ljubica, nič se ne jokaj,
škoda za tvoje oči!

In ko na naši hladnici
zopet razcvete se slak,
spet tvoje vroče poljube
tih poslušal bo mrak.

Mladen Mladenov.

Zarja.

In v zapuščeno dušo mojo
mi jutra posijal je žar . . .
To belo je obličje tvoje,
oči je tvojih živi čar.

Ti sama si mi zarja nova,
ti sama si pregnala noč . . .
Jasni, daní se spet obzorje
in svet je krasen ko nekoč.

V dno duše zvon velikonočni,
tvoj govor mehki mi zvoní . . .
Glej, vstajam k novemu življenju
in nove čutim spet močí.

Iljá Muromec.

